

П. Делирадевъ

Въ буритѣ на Витоша

ѣше въ края на декемврий 1923 год. Ние, туриститѣ, преживѣхме нѣколко неспокойни дни, съпроводени съ гърмежи — едно рѣдко явление за такова късно годишно време. Точно преди 102 години (1821) е гърмѣло на Коледа. На Витоша падна първия снѣгъ.

Въ недѣля сутринята небосклонътъ бѣ съвсемъ чистъ. Една много важна работа ме заставяше да остана въ София този день, затова и отказахъ на Петрето (така наричахме по койния П. Димитровъ, загиналъ презъ сѣщия день) да му стана другаръ до хижата. Но при изгрѣвъ слънце Витоша бѣ така приамлива, че въпрѣки твърдото си решение да остана въ града, не можахъ да се удържа, набързо задигнахъ раницата и поехъ пѣтя, за да „погазя новъ снѣгъ.“ Понеже за хижата бѣ късно, взехъ княжевския трамвай, съ намѣрение да отида къмъ Златнитѣ мостове. Излѣзохъ отъ Княжево къмъ 9 ч. и взехъ презъ боровата гора. Още съ слизане отъ трамвая, забелязахъ отъ западъ единъ голѣмъ черенъ облакъ, който ми